

Soneti Orfeju

Drugi del
/Odlomek/

I.

O ti pesem nevidna, dih moj !
ki za vesoljstvo zamenjuješ
nenehno bit svojo. Protipol tvoj,
v katerem me z ritmiko dokazuješ.

Val poedini, ki sem mu sam
umirjeno morje izvora;
med morji mi največ ohrani, kar mu dam, -
pridobitev prostora.

Na koliko delcev prostora že hranim spomin
znotraj v sebi. Mnogi vetrovi
so kakor moj sin.

Me še poznaš, zrak, z mojih krajev vsebino ?
Ti, некоč z gladke skorje valovi,
lišč z mojih besed okrogolino.

mojstru včasih bližnje rezilo
resnic no potezo odvzame :
dekletom smehljanje tak, milo,
če jutro preskušajo, same,

se v gladino zrcalom zgubi,-
ali v blesku pokorne svetlobe.
In kasneje v dih pristne podobe
ponovni svit le še zmedli.

Kaj so nekoč le uzrle oči
v laminu, kjer je žerjavica tlela
bleščanje življenja, izgubljeno.

Ah, kdo ve, kaj zemlja vse izgubi ?
Le kdor bi tudi v prahu pepela
opeval srce, to vseni vrojeno.

III.

Zrcala : kretnje človeške so znale
odkriti vašega bistva izvore ?
Kot z luknjami rešet izpolnjevale
ste času vmesne prostore.

Ve, razsipljete še prazne dvore -
gozdovi so daleč, če se mrači...
In lesteneč kot jelen med bore
skozi vas, ki ste brez zmede, beži.

Včasih je v vas slikarij polna moč.
Marsikatera se v vas potopi -
druge plaho pošiljate proč.
Najlepše pa se nikdar ne zgubi -
dokler se v obličja vsebinski obroč
ne vsili Narcis, ko se sprosti.

IV.

O to je žival, ki je ne bi bilo.
Tega pa vedela niso zrcala
in so njeno vedenje, vrat in oko
vzljubila in z njo se igrala.

A ni je bilo. Ker pa ljubila
so jo, se je širilo njeno oko.
In v prostoru, ki zanjo pustila
so ga, je dvignila zlahka glavo

in je komaj bila. Nikoli dobila
ni žita, nič razen možnosti ne.
In ta je žival tako okrepila,
da ji iz čela je rog pognal.
In bel je prišel do mlade žene,
v njej in srebrnem zrcalu je vstal.

V.

Cvetna mišica, ki anemoni
trvaniško jutro odklepaš vsa,
dokler se ji v naročje ne skloni
večglasna luč glasnega teba,

ti v nemo cvetno zvezdo napeta
mišica, brezkončna anemona,
večkrat premagana v polnosti cveta,
da ti je mirni namig zatona

komaj zmogel vrniti robove
listov, ki so pognali daleč nazaj:
sklep in moč za številne svetove.

A mi, nasilni, mi trajamo dlje.
Toda, v katerem življenju vsem, kdaj
zbudi se k sprejemu odkrito srce ?